

Genel Yayın: 4894

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY
KÜÇÜK PRENS

ÖZGÜN ADI
LE PETIT PRINCE

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2017
SERTİFİKA NO: 40077

EDİTÖR
GAMZE VARIM

GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM

DÜZELTİ
MEHMET CELEP

GRAFİK TASARIM VE UYGULAMA
TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

1. BASIM AĞUSTOS 2020, İSTANBUL
4. BASIM ŞUBAT 2022, İSTANBUL

ISBN 978-625-405-065-7

BASKI
UMUT KAĞITÇILIK SANAYİ VE TİCARET LTD. ŞTİ.
Keresteciler Sitesi Fatih Caddesi Yüksek Sokak No: 11/1 Merter Güngören/İstanbul
Tel. (0212) 637 04 11 Sertifika No: 45162

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında
gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla
çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İstiklal Caddesi, Meşelik Sokak No: 2/4 Beyoğlu 34433 İstanbul
Tel. (0212) 252 39 91 Faks (0212) 252 39 95
www.iskulture.com.tr

ÇEVİREN: DENİZ RESUL

(1985) Ankara'da doğdu. Galatasaray Lisesi ve Bilgi Üniversitesi Karşılaştırmalı
Edebiyat Bölümü'nden mezun oldu. Çocuk kitapları çevirdi. Halen çevirmenlik ve
editörlük yapıyor.

Modern
Klasikler
Dizisi - 157

Antoine de Saint-Exupéry

Küçük Prens

Fransızca aslından
çeviren: Deniz Resul

Léon Werth'e

Bu kitabı bir yetişkine ithaf ettiğim için çocukların beni affetmesini istiyorum. Ciddi bir mazeretim var: Bu yetişkin benim dünyadaki en iyi arkadaşım. Bir mazeretim daha var: Bu yetişkin her şeyi, hatta çocuklar için yazılmış kitapları bile anlayabilir. Üçüncü bir mazeretim daha var: Bu yetişkin, Fransa'da yaşıyor, orada karnı aç ve üşüyor. Teselli edilmeye gerçekten ihtiyacı var. Tüm bu mazeretler yeterli değilse, bu yetişkinin çocukluğuna ithaf etmek istiyorum bu kitabı. Bütün yetişkinler başta çocuktur. (Ama bunu aralarından pek azı anımsıyor.) Bu yüzden ithafımı düzeltiyorum:

LÉON WERTH'İN ÇOCUKLUĞUNA

BİRİNCİ BÖLÜM

Altı yaşındayken balta girmemiş ormanı anlatan “Yaşanmış Öyküler” adlı bir kitapta harika bir resim görmüştüm. Vahşi bir hayvanı yutan bir boa yılanını gösteriyordu. Resmin aynısını böyle çizdim.

Kitapta şöyle deniyordu: “Boa yılanları avlarını çiğnemedi, bir lokmada yutarlar. Sonra hareket edecek halleri kalmaz ve onları hazmetmekle meşgul oldukları altı ay boyunca uyurlar.”

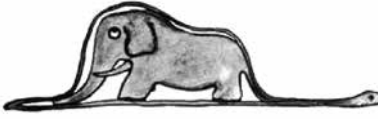
O zaman vahşi ormandaki maceralar üzerine çok düşündüm ve ben de boya kalemiyle ilk resmimi yapmayı başardım. Bir numaralı resmim. Bunun gibi bir şeydi:

Şaheserimi büyüklere gösterdim ve resmimin onları korkutup korkutmadığını sordum.

Bana verdikleri cevap şu oldu: “Bir şapkanın neresi korkutucu ki?”

Çizdiğim bir şapka resmi değildi. Bir fili hazmetmeye çalışan bir boa yılanının resmini yapmıştım. Bunun üzerine büyükler anlayabilsin diye boa yılanının içini çizdim. İlla ki açıklamak gerekir ya onlara. İki numaralı resmim böyleydi:

Büyükler boa yılanlarının içlerini ve dışlarını çizmeyi bırakıp coğrafya, tarih, matematik ve gramere yoğunlaşmamı önerdiler. Bu yüzden muhteşem bir ressamlık kariyerini altı yaşımdayken bıraktım. Bir ve iki numaralı resimlerimin başarısızlığı şevkimi kırmıştı. Büyükler hiçbir şeyi kendi kendilerine anlamaz; onlara sürekli açıklamalar yapmak da çocuklar için son derece yorucudur.

Bu yüzden başka bir meslek seçmem gerekti ve ben de uçak kullanmayı öğrendim. Dünyanın neredeyse her yerine uçtum. Ne yalan söyleyeyim, coğrafya gerçekten çok işime yaradı. Bir bakışta Çin'i Arizona'dan ayırt edebiliyordum. Eğer gece yolunu kaybettiysen bu çok işine yarar.

Hayatım boyunca çok sayıda ciddi insanla birçok kez temas kurmam böyle oldu işte. Çoğunlukla büyüklerin dünyasında yaşadım. Onları çok yakından gördüm. Ama onlarla ilgili düşüncelerim pek düzelmedi.

Ne zaman bana biraz akli başında gibi görünen bir büyükle karşılaşsam, ona hâlâ sakladığım bir numaralı resmi göstererek üzerinde bir deneye girişiyordum. Gerçekten kavrayışlı biri mi anlamak istiyordum. Ama her seferinde

bana verdiği cevap şu oluyordu: “Bu bir şapka.” Ben de o zaman bu kişiye artık ne boa yılanlarından ne balta girmemiş ormanlardan ne de yıldızlardan bahsediyordum. Onun seviyesine iniyordum. Ona briçten, golften, siyasetten ve kravatlardan bahsediyordum. Büyük de bu kadar makul biriyle tanışmaktan pek memnun oluyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

İşte böyle, altı yıl önce bir arıza yüzünden Sahra çölünün ortasında kalana kadar, kimseyle doğru dürüst konuşamadan yalnız başıma yaşadım. Motorda bir şey bozulmuştu. Yanımda ne tamirci ne de yolcu vardı, bu yüzden zorlu tamiri tek başıma başarmaya girişecektim. Bu benim için ölüm kalım meselesiydi. Yanımda ancak sekiz gün yetecek kadar su vardı.

İlk gece meskûn topraklardan fersah fersah uzakta, kumların üzerinde uyuyakaldım. Okyanusun ortasında bir salda mahsur kalmış bir kazazededen bile daha uzağındaydım her şeyin. Şafak söktüğünde tuhaf, incecik bir ses beni uyandırınca ne kadar şaşırđımı varın siz düşünün. Şöyle diyordu:

– Lütfen... Bana bir koyun çiz!

– Ha?

– Bana bir koyun çiz...

Yıldırım çarpmış gibi ayağa fırladım. Gözlerimi iyice ovuşturdum. Dikkatle baktım. Ve o esnada beni büyük bir ciddiyetle süzen fevkalade acayip bir çocuk gördüm. İşte daha sonra yapmayı başarabildiğim en iyi portresi. Benim resmim elbette modeli kadar göz doldurmuyor. Bu benim suçum değil. Daha altı yaşındayken büyükler tarafından

şevkim kırılarak ressamlık kariyerimden vazgeçirilmiş, boaların içleri ve dışları hariç hiçbir şey çizmeyi öğrenmemiştim.

Karşımdaki görüntüye hayretten kocaman açılmış gözlerle baktım. Meskûn topraklardan fersah fersah uzakta olduğumu unutmayın. Oysa benim küçük adamım ne yolunu kaybetmişe benziyordu ne de yorgunluktan, açlıktan, susuzluktan ya da korkudan ölüyor gibi bir hali vardı. Meskûn topraklardan fersah fersah uzakta, çölün ortasında kaybolmuş bir çocuğa kesinlikle benzemiyordu. Nihayet konuşabildiğimde ona şöyle dedim:

– Nasıl... Burada ne işin var?

O zaman bana, çok ciddi bir şey söylüyormuş gibi alçak sesle tekrarladı:

– Lütfen... Bana bir koyun çiz...

Gizem bu denli etkileyici olunca insanın elinden itiraz etmek gelmez. Meskûn topraklardan fersah fersah uzakta ve ölüm tehlikesi içindeyken bana çok saçma gelse de, cebimden bir kâğıt ve bir dolmakalem çıkardım. Ama daha ziyade coğrafya, tarih, matematik ve gramer öğrenmiş olduğumu hatırladım ve çocuğa (biraz da bozularak) resim yapmayı bilmediğimi söyledim. Bana şöyle cevap verdi:

– Önemli değil. Bana bir koyun çiz.

Daha önce hiç koyun çizmediğim için ona çizmeyi bildiğim iki resimden birini yaptım. Boa yılanının dışını. Ve çocuk beni hayrete düşürerek şöyle dedi:

– Hayır! Hayır! Boa yılanının içinde bir fil resmi istemedim ben. Boa çok tehlikeli, fil de fazla yer kaplıyor. Benim yaşadığım yer küçücük. Bana bir koyun lazım. Bana bir koyun çiz.

Ben de çizdim.

Dikkatle baktı, sonra:

– Hayır! Bu koyun şimdiden çok hasta. Başka bir tane yap, dedi.

Çizdim:

Arkadaşım hoşgörüyle kibarca gülümsedi:

– Baksana... bu koyun değil, koç. Boynuzları var...

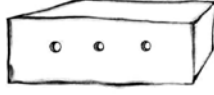
Ben de resmi tekrar yaptım:

Ama diğerleri gibi o da reddedildi:

– Bu koyun çok yaşlı. Ben uzun zaman yaşayacak bir koyun istiyorum.

O zaman motorumu sökmek için acelem olduğundan, sabırsızlıkla bu resmi çiziktiriverdim:

Ve şöyle deyiverdim:

– Bu onun kutusu. İstedğin koyun kutunun içinde.

Ve küçük hakemimin yüzünün aydınlandığını görünce çok şaşırdım:

– Tam benim istediğim gibi işte! Sence bu koyuna çok ot vermek gerekir mi peki?

– Neden?

– Benim yaşadığım yer küçücük de...

– Eminim yeterli olur. Benim sana verdiğim koyun da küçücük.

Resme doğru başımı eğdi:

– O kadar da küçük değil sanki... Aa! Uyuyakalmış...

Küçük prensle tanışmam işte böyle oldu.

İşte daha sonra yapmayı başarabildiğim en iyi resmi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Onun nereden geldiğini anlamam epey vakit aldı. Bana birçok soru soran küçük prens benim sorularımı duymuyor gibiydi. Her şeyi anlamam tek tük, tesadüfen ettiği sözler sayesinde oldu. Uçağımı fark ettiğinde de (uçağımı çizmeyeceğim, benim yapamayacağım kadar karmaşık bir resim çünkü) sordu:

– O şey ne?

– O bir şey değil. Uçuyor. Bir uçak. Benim uçağım.

Ona uçtuğumu söylerken gurur duymuştum. Bunun üzerine heyecanla bağırdı:

– Nasıl yani! Sen gökyüzünden mi düştün?

– Evet, dedim alçakgönüllülikle.

– Ha! İşe bak...

Ve küçük prens hoş bir kahkaha attı; bu da çok sinirime dokundu. Talihsizliklerimin ciddiye alınmasını isterim. Sonra ekledi:

– O zaman sen de gökyüzünden geliyorsun! Hangi gezegendensin?

O an oradaki varlığının gizemi aydınlanır gibi oldu ve hemen sordum:

– Sen başka bir gezegenden mi geliyorsun yani?

Ama bana yanıt vermedi. Uçağıma bakarak yavaş yavaş başını sallıyordu:

– Doğru ya, bununla çok uzaktan gelmiş olamazsın...

Ve uzun bir zaman düşlere daldı. Sonra cebinden koyunumu çıkararak hazinesini seyre koyuldu.

“Başka gezegenler”le ilgili yarı yarıya açıklanmış bu sırrın beni ne kadar meraklandırmış olabileceğini tahmin edersiniz. Haliyle daha fazlasını öğrenmeye çalıştım:

– Nereden geliyorsun küçük adam? “Yaşadığım yer” dediğin neresi? Koyunumu nereye götürmek istiyorsun?

Bir an sessizce düşündükten sonra cevap verdi:

– Verdiğin kutu iyi oldu, geceleri onun evi olur.

– Elbette. Eğer söz dinlersen sana onu gündüzleri bağlayabilmen için bir ip de veririm. Bir de kazık.

Bu teklif küçük prensi şaşırtmış gibiydi:

– Bağlamak mı? Ne saçma bir fikir!